

BLOK DER KATHOLIEKEN VAN BELGIË,
van oktober 1936 tot de oprichting van de Christe-
lijke Volkspartij in 1945 naam van de katholieke
partij; voorheen heette die sedert 1921 (Belgische)
Katholieke Unie.

Meer dan de andere nationale partijen werd de katholieke partij na de Eerste Wereldoorlog met de V.B. geconfronteerd. Dat was vooral zo in de jaren 1930 na de oprichting in 1933 van het **Vlaamsch Nationaal Verbond** en door de opgang van de federalistische gedachte ook in eigen rangen, onder meer in de groep **Nieuw Vlaanderen** en zijn **Vlaamsche Concentratie-gedachte**. Na de parlementsverkiezingen van mei 1936, die in de Vlaamse arrondissementen, maar meer nog in Brussel en Wallonië voor de katholieke partij ongunstig verlopen waren, werd vooral door **Nieuw Vlaanderen** en door **De Standaard**, eigendom geworden van **Gustaaf Sap**, voor een reorganisatie van de partij gepleit. Daarop werkte in opdracht van het bureau van de Katholieke Unie een comité, onder voorzitterschap van **Hubert Pierlot**, een plan uit, dat op de algemene vergadering van 11 oktober 1936 werd aanvaard. Dit leidde tot de splitsing van de Katholieke Unie in een **Katholieke Vlaamsche Volkspartij (KVV)** en een **Parti catholique social**, die verenigd bleven in het **Blok der Katholieken van België**. De reorganisatie op federatieve grondslag wilde onder meer een verdere Vlaamse concentratie vergemakkelijken (**Beginselakkoord KVV-VNV**). De discussies hieromtrent en later de oorlog hebben dit plan verijdeld.

LITERATUUR: E. Gerard, *De Katholieke Partij in crisis. Partijpolitiek leven in België (1918-1940)*, 1985.

REGINALD DE SCHRYVER*